

linger i det 16de Aarsmøde, Side 181, vides der intet om, at den norske Regel har haft uheldige Følger. Jeg tror, man kan sige, at Lægerne paa Grund af Interviewernes formidable Hast fuldkomment har misforstaaet denne Bestemmelse. Det er nogle forfærdelige Ting, der har staaet i Bladene om denne Paragraf med saadanne Overskrifter som: Skal Lægerne tvinges til at tage Livet af naabløst syge? Skal Lægerne dræbe, naar det er den syges Ønske?, o. s. v., o. s. v. Selv en saa fremragende lægekyndig Mand som Professor Rovsing maa aabenbart ikke have været i Nærheden af denne Paragraf, naar han kan sige: Justitsminister Steincke har givet Lægerne det Tillidsvotum at foreslaa, at de skulde have Ret til at udsukke Livet hos de Mennesker, der selv ønsker det. Det er faktisk ubegribeligt, at Folk som Professor Rovsing og Professor Bang og lignende kan udtale sig saaledes om denne Bestemmelse. Det eneste, der taler til deres Forsvar, synes jeg, er, at de ikke har læst den. Derimod udtaler man sig anderledes i „Ugeskrift for Læger“ i den, om jeg saa maa sige, officielle Anmeldelse af Straffelovforslaget af Dr. Schrøder. Jeg skal kun — med Tilladelse — oplæse følgende korte Uddrag: „Ser man lidt nærmere paa Paragraffen og paa det, som efter forskellige Udtalelser at dømme er Justitsministerens Mening med den, maa man for det første huske, at Straf for Handlingen kun under særlige Omstændigheder kan bortfalde. Maaske er det en overflødig Bemærkning, men jeg fremhæver dog, at der altsaa ikke alene ikke er Tale om et *Paabud* til Lægerne om at udføre en saadan Gerning (selvfølgelig!), men det er et Forhold, hvor de maa handle paa eget Ansvar, og hvor der skal meget iøjnefaldende Grunde til. Saa alvorlige og øjensynlige, at Lægen kan føre Bevis for, at saadanne Grunde kan have foreligget. Med andre Ord: det er mere *qua* Menneske end *qua* Læge — hvis man kan tænke sig denne Adskillelse —, at man maa kunne sige: Nej, den Tilstand, som den paagældende befinder sig i, er saa hjerteskerende meningsløs, at det maa være tilladeligt at gøre en Ende paa hans Lidelser — vel at mærke efter den paagældendes eget Forlangende“. Det er altsaa i disse ganske særlige Undtagelsestilfælde, § 240 overhovedet har til Hensigt at hjemle Straffens mulige Bortfald, og ikke videre. Derfor kan man godt diskutere, om Paragraffen bør staa der eller ej, udmærket, men man kan ikke diskutere det paa det Grundlag,

at den tilsigter at forandre den almindelige Lægemoral eller overhovedet den almindelige Opfattelse i Samfundet. Hvis Tiden var til det, kunde jeg redegøre for et Par meget uhyggelige og ulykkelige Tilfælde, der har foranlediget mig til, trods megen Tvivl, at optage denne Paragraf. Det ene Tilfælde drejer sig om en Person, som i 25 Aar har ligget hjælpeløs hen og hver Dag har bedt om at komme af med Livet, som er ganske uudholdeligt, fordi han bogstaveligt talt overhovedet ikke har kunnet faa Søvn. Og der er et Par andre lignende Tilfælde. Noget lignende var Tilfældet f. Eks. ved Vigerslev-Katastrofen, hvor det kun var et Spørgsmaal om Timer, hvorvidt vedkommende skulde dø, idet Tilstanden var ganske haabløs. Der kan foreligge Tilfælde, hvor en af rent menneskelige Grunde siger: Jeg hjælper ham efter hans bestemte Begæring af med Livet — og saa ikke skal risikere at blive straffet. Men jeg er meget villig til at diskutere, om det er forbundet med Fare paa andre Omraader at have en saadan Paragraf.

Der er dernæst fra forskellige Sider rettet Kritik mod Lovforslagets § 258, den værste Paragraf at affatte. Det er den Paragraf, der omhandler den saakaldte Gummilastikumsbestemmelse i Straffeloven; den straffer den, som „ved Vold eller ved Trusel om Vold, om betydelig Skade paa Erhverv eller Formue“ o. s. v. „tvinger nogen til at gøre, taale eller udlade noget“. Man har med synlig Glæde kritiseret denne Paragraf eller rettere kritiseret mig, fordi denne Paragraf skulde være Udtryk for et reaktionært Standpunkt endogsaa overfor Spørgsmaalet Strejke og Lockout, som om den tilsigtede at ramme Arbejderne — det er særlig det, man her tænker paa — i deres Kamp for at opnaa bedre økonomiske Vilkaar. Mit Svar dertil er, at der ikke ved § 258 er tænkt paa at hjemle strafferetlige Indgreb paa de Omraader, hvor der gennem Overenskomster mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer er skabt i Forvejen et fast Retsgrundlag og særlige Organer, den faste Voldgiftsret o. s. v., til Hævdelse af dette Retsgrundlag. Paa disse Omraader er der jo i Særlovgivning fastsat særlige Regler om Retsfølger af overenskomststridige Arbejdsstandsninger, hvad enten det er Strejke eller Lockout, og det har selvfølgelig ikke været Meningen med § 258 at ophæve denne Særlovgivning. Den kan heller ikke antages at være ophævet ved Straffelovforslagets § 311; hvis der er Tvivl derom, maa virkelig denne